

De Rechtbank

Het is een koude donderdagmiddag. De regen teistert mijn gezicht en kromgebogen zoek ik mijn weg langs de wetering tegen de harde wind in. Twee uur heb ik er inmiddels opzitten. Twee uur die er hard hebben ingeslagen. Het lopen ging tot nu toe zwaarder dan ik had gedacht, veel zwaarder dan ik had gewild. Mijn sportdrink is op en de banaan die ik voor onderweg had meegenomen is al een uur geleden verdwenen. Ik ben moe en mijn lijf smeekt me om toch vooral niet meer door te lopen, om stil te gaan staan. Ik wil wel, maar het kan niet. Ik moet verder, want ik moet nog ver. Mijn ogen zoeken een spoor op het zwarte, glimmende pad voor me, waar de regendruppels omhoogschieten alsof ze weer terugwillen naar de wolken waar ze vandaan komen. Het valt niet mee het tempo vast te houden en ondanks het gebulder van de wind hoor ik mijn ademhaling. Zwaar, maar in cadans. Ik kijk even op. Aan mijn linkerzijde, twee meter lager, zie ik het water dat wild tekeer gaat en waar de wind zelfs zorgt voor witte koppen. Ik richt me op, kijk om me heen en ervaar de ongelooflijke leegte van het landschap. Ondanks de regensluiers kan ik ver om me heen kijken., Ik realiseer me dat ik de enige zichtbare mens ben in een van water vergeven landschap. Een moeizame glimlach vormt zich op mijn gezicht. "Alleen de Schepper en ik", denk ik.

Dan zie ik ze ineens. Zo'n tweehonderd meter voor me loopt een kudde schapen. Ze zien er verzopen uit en zoeken beschutting bij elkaar. Ze nemen ook mij waar en het lijkt alsof ze me verwachten, alsof ze op mijn komst gerekend hadden. Ik houd van de natuur, dus ook van schapen. Ik houd eigenlijk van veel dieren. Lopen geeft me vaak het gevoel dat ik één ben met de natuur, één ook met dieren. Maar schapen hebben ook iets doms over zich en dat vooral spreekt me aan. Lopen, en vooral veel lopen, is ook een domme bezigheid. Je hoeft er eigenlijk niets voor te kunnen. Deze keer lijkt alles echter anders. Als ik naar hun koppen kijk, verbeeld ik me dat ze me uitlachen. Ik herken menselijke trekken en het vreemde gevoel bekruipt me dat mij iets bovennatuurlijks en buitengewoons te wachten staat.

Een korte, koude rilling trekt over mijn rug als ik de kudde nader en ik voel de spanning stijgen. De schapen verspreiden zich over het pad om mij de doorgang onmogelijk te maken en hun leider posteert zich voor de groep alsof hij mij zo dadelijk ter verantwoording gaat roepen. "Is dit echt of verbeeld ik het me maar?" Het is of de schapen een rechtbank vormen, klaar om recht te spreken over de indringer die ik ben. Zwarte toga's en witte

pruiken wachten me op. "Wat ga ik ze zeggen?" Razendsnel zoek ik naar antwoorden, naar redenen die ik kan aanvoeren waarom ik mij op deze dag op hun territorium heb begeven. "Maar wat als mijn verklaring niet voldoende is? Als ze twijfelen aan mijn uitleg. Mag ik dan nog wel verder?" Ik verlaag mijn tempo om tijd te rekken. "Wie ben ik eigenlijk? Waar ben ik? Waar ben ik naar op weg? Maar meer nog: waarom doe ik dit?" Deze vragen schieten door mijn hoofd en ik zoek wanhopig naar de antwoorden als ik merk dat de afstand tussen mij en de schapen geslonken is tot slechts dertig meter. De antwoorden willen me niet te binnen schieten. Ik word gegrepen door een verlammende angst en ik bijna tot stilstand gekomen. Dan realiseer ik me: "Is het

belangrijk dat ik de antwoorden vind? Zijn ze er ook eigenlijk wel? Ben ik niet gewoon wie ik ben. Een hardloper in de regen op een fietspad ergens langs een wetering. In feite nergens in het bijzonder naar op weg. Ik loop, omdat het goed voelt om te lopen." Moeilijker moet ik het niet maken. Meer betekenis heeft het ook niet. Als ik dit beseft heb, valt het me ineens op dat ik de schapen al zo'n vijftig meter achter me heb gelaten. Ze zijn vanzelf opzij gegaan en ik heb het niet eens gemerkt. Ik haal diep adem, een magistraal gevoel heeft bezit van me genomen. Wat voel ik me goed. Ik ga er nog even lekker tegen aan. Nog maar zestig minuten en ik ben weer thuis.